

דברי הכפר

תש"מ
תשמ"א
תשמ"ב
תשמ"ג
תשמ"ד
תשמ"ה

שנה טובה

אדם פורד זקנתו קמט - קמט.
העולם מונה את ימיו בשקיעה המתרחקת.

כמה עלים נשרו. כמה פרחים יפרחו
צפונות הלב כצפונות האחר.

הטבע, שנה שנה חוזר אל אותותיו
האדם אל נצח תקוותיו.

אלי נצר

886
24.9.84

מה נשמע?

*** ראשית - תיקון מלפני שבועיים או שלושה: את מסיק הזיתים אצלנו עושים רק עכשיו - עושה את זה קבלן מבחוץ, שקנה את כל פרי בעודו על העצים. אי-לכך מתבקשים המסיקים ה"פרטיים" לחכות בסבלנות עוד כ' בוע-שבועיים...

*** ולסדר היום: זוכרים? את החתונה הכפולה של יקי ומשה ועמליה ועירית... על אף כל החששות הצליח צוות המפיקים והבמאים המו ולל מכיתת "סנונית" לשעבר - מיכאל (ארני) את מיכאל (מנג') להעלות הצגה מה ה ביותר, עם התחלה, אמצע וסוף, שהעלתה את שני הצדדים - שווה בשווה. - אני נהני מאוד...

*** ובענייני מיכאל - הוא שוכב "עם רגל", כמו יאומרים, לאחר שהצליח לתקוע לעצמו שם עצם מתכתי בלתי-מזוהה באחד מטיולי הכ נרת השכיחים שלו. לכן, אגב, ראינו אותן ואת גייל פה בסוף השווע (דבר נדיר בזמן האחרון) ולכן גם - הוא לא השתתף ברפסודית הזאטוטים (עד יל 30!!) שהתקיימה בסוף השבוע בכינרת (עמליה אומרת שהיה בסדר, אבל לא כמו שהי פעם)...

*** גם בטי עדר עדיין בבית "עם רגל"...

החלמה מהירה לכל בעלי "הרגלים".

*** ובסוף שבוע קיצי ונעים של אמצע ספטמבר התקיים בפעם הראשונה בקיבוצנו "מידרחוב" - שכוונת "החרמון" (הפרויקט הישן), בניצוחן של רג'י פרלסון ושרון סוקול. אכלנו, שתינו, חזינו בתערוכות אומנים מוכרים יותר ופחות, בריקודי בריקדאנס. הלכנו למגדת עתידות - סרטונים, בתי קפה - היתה בהחלט מחיבת סיום קיץ מוצלחת.

*** תושבי השכונה הנ"ל התחילו להשליך מעצמם אביזרים ואיברים שונים לאחר הרי-סוס האחרון בכותנה... מעניין מה ריססו שם?...

*** שמעתי שמועה שמתחילים להעביר את הצאן המזרחי לכיוון השער. ג'ים. בכל אופן, כבר התחיל לפרק את הלונה-פארק, וכל זה - מפני שיבלנו החלטה לפני כמה חודשים שבמקום הצאן הנ"ל יקום פארק שיכלול גם את הלונה-פארק ואת משק הילדים - זוכרים?

*** מנסים להתכונן לעתיד: החברים שמעל גיל 50 ק' בלו שאלונים ורואיינו על-ידי מראיינים חינוכיים - במסגרת פעילות ועדת הגיל המוגר. חברים מסויימים מסופקים לגבי "מה שיוצא מזה". אני אישית, בתור מראיית, נהניתי מהעניין, כך שלי כבר יצא משהו מזה!

*** רינה לופוב מתגייסת. ובקרוב יגיעו אלינו אי-אלה משתחררים חדשים, למשל ענת א., עופר פ., ניר פ. (ויש בוודאי עוד שלא שנית עליהם). גיוס ושחרור מוצלח לכולם!

*** סוזן שורץ בכותרות: יוצאת למזרח הרחוק לשישה שבועות בקבוצה מאורגנת של קיבוצניקים. יוצאת בגפה, בלי איש, בלי ילדים. יישר כוחך ושתייהני...

*** ואחרון - הגינה שליד מתפרת החברים: בהשקעה של מספר שעות ועוד פה ושם קצת הצליחה יעל נמינוב להפוך את פיסת האדמה השכוחה על לגן ירקרק ופורח, שבהחלט מוסיף לפינה זו, שהיא כל-כך מרכזית והומה משך כי שעות היום... יעל טוענת שזה רק עניין של מודעות ורצון. אך אליה וקוץ בה: בכו-היתוך ישן שתלה שם יעל שתי ל נאה שהביאה מביתה, מפרי עמלה - ובוקר אחד, לאור זמנה, מישהו עקר ולקח אותו...

חבל לגמור כך את ה"מה נשמע" של השנה.

שתהיה לכולנו שנה נהדרת -

שלכם
שלומית ע.ל.

מזל

טוב

ל י ו ם ה ה ו ל ד ת

24.9 קני ויטהם

אנדרו סימונס

26.9 גבי אסתר סולומון

27.9. טלית דבולט

יאיר דוארי

4.10 יבין בן-רשף

ל י ו ם ה נ י ש ו א י ן

28.9. רות וג'ק גולן

2.10. בוני ויגאל בן-חיים

3.10. גילה וציון דואר

גינט ואמיר נמינוב

4.10. מירנדה וג'ף שטרובל

ו ל ה ו ל ד ת ה ב ן - ה נ כ ד

לנעה ולאפרים

לרחל ולישראל

לאנט ולחיימ'קה

ולמשפחותיהם

ביננו לבין עצמנו...

כדאי לשנות כותרת?

טור זה חוזר לעלון אחרי חופשה וכותבו מתלבט ביחס לשתי שאלות: האם יש בכלל צורך בטור כזה בעלון שהוא בעיקר אינפורמטיבי? (מה היינו עושים בלי "מה נשמע", מזל טוב, מודעות למיניהן ודו"חות וע"ז לפעמים?). ואם יש צורך בטור, האם יהיה טוב יותר או פחות, אם תופיע בראש הכתבה כותרת פיקנטית, כגון "השפעת אכילת מזון טבעוני על חיי המין של כלבים בקיבוץ"? - מבלי שיהיה קשר בין הכותרת למאמר?

בזמן האחרון שמענו הערות אחדות, כמו: "אתה וטיף יותר מדי ובמיוחד לצעי-רים", "אנשים בקיבוץ זה רוצים לקרוא דברים קלים בלשון פשוטה, ולא דווקא בעברית של שבת".

ביחס לכותרת אפשר לומר, שבקהילה כמו שלנו כ- אחד מכיר את הסגנון של רוב הכותבים הקבועים ויש קוראים שנוהגים לפנות תחיל לשם החותם על המאמר, לפני שיצללו למים הצוננים של מאמר זה או אחר.

ובנוגע למה שצריך להופיע בעלון קיבוצי, סבו כותב זה שהכול רצוי, ובלבד שלא יהפך ביטאון הקיבוץ ללוח-מודעות או לכולטין מימסדי של דו"חות. כן ירבו השירים, הסיפורים, נבואות הזעם, החזונות והתצפיות הוורודות.

ראש השנה תשמ"ה

ראש השנה, שחל באחד בתשרי, הוא "ראש השנה לזנים ולשמיטין וליובלות, לנטיעה ולירקות... בארבעה פרקים העולם נדון - בפסח על התבואה, בעצרת (שבועות) - על פירות האילן, בראש השנה כל באי עולם עוברים לפניו כבני מרון..." (משנה ראש השנה, א, ב).

זמן של חשבון-נפש, גם למי שאינו מאמין. שנת תשמ"ד וקללותיה - והיו רבות - נגמרה, ושנת תשמ"ה וברכותיה - ומי יתן ותהיינה ובות - החלה, יש אומרים ברגל שמאל, כאשר המדינה מדדה על פי תהום כלכלית שמעוים לא ידענו כדוגמתה. ובכל הים הסוער של חוסר אונים כלכלי, אבטלה גוברת, תסיסה חברתית ותסכול גובר על "מה יהיה?" יישאר הקיבוץ כאי בטוח ואיתן, שני יבמותו תעורר שינאת אלה ש"אין להם". האם ישובו הקיבוץ וחבריו להיות דוגמה לעם כולו? האם החברה הקיבוצית תסתפק ברווחה כלכלית, מבלי לשוב לערכיותה הרעיונית והמצפונית? האם דור הבנים ישא את הדגל הרעיוני וימסרנו לדור הנכדים? למי יש תשובות? ובכל זאת הן תלויות בנו.

יש סוברים שחברה קיבוצית אינה עולה בקנה אחז עם עשייה פוליטית, כי אמות מידה שונות קיימות בשני המישורים האלה. ובכל זאת לא יוכל הקיבוץ לעמוד כמגדל שן, שדייריו סגרו את שעריה, כדי למנוע את חדירת הכיעור השורר בחוץ.

קטעי שיחות תלויים מן הזמן

* אבי המנוח אמר לי, כשבגיל שמונה-עשרה החלטתי שאני רוצה להיות חלוץ ולבנות עם שונה בחברה צודקת יותר: "אידיאלים הם דברים פיס, אבל הם טובים רק לבני הנעורים. כאשר מתבגר האדם ונושא אישה ומוליד ילדים, בורחים האידיאלים ותחתם צומחים הפיכחון והמצואות".

ועניתי: "מה נעשה בלי אידיאלים? נפסיק להילוו למען הצדק, נתפרק על סירי הבשר. נמדוד את חיינו בהישגים חומריים...?"

אנחנו עוד משוחחים, אבי ואני, ונדמה שלא הציחנו לשכנע זה את זה.

עיד מצמור לתפוח אחרון

האם ראובן באמת אמר ארבע וחצי? לא יתכן. אמנם השעון צילצל, אך בחוץ חושך-מצרים. זכרתי במעומעם ימים עברו ויצאני החוצה. ברום הרקיע מתייצב לו אוריון הצייד במלוא הדרו, ושכונתנו נמה לה בשקט. אבל מכיוון חדר-האוכל קורץ אור קלוש. שם, ליד הדלפק, שרועת אי-אלו דמויות בתנוחות שונות ומטי שוקדת על חמאת הבוטנים והמשקה המביל. אפילו אולפניסטים טריים ביותר נראים כמו קיבוצניקים אמיתיים, אחרי שקיבלו ב"בקות" של רותי ג'ק-סון בגדי עבודה. ראובן מעיף בי מבט מופתע. לא האמין שאגיע. נו, מה לא עושים למען "דברי הכפר".

הצטיידתי בטריינינג לקראת צינת הבוקר. ל הנסיעה בעגלה. אבל מסתבר שלרשות המיוחסים (קרי אנשי המקום) עומד הפחד ורק את שאר הירקות מקפיצים (תרתי משמע) לשטח בשני טרקטורים. בדרך כבר מתבהר קצת - אפשר להבחין בצדו-דית הגולן על רקע ורדרד, כשאורות קצרים נוצצים עדיין.

מגיעים לשטח - מתחלקים לקבוצות - הדליים בהיכון - על העצים רומזים התפוחים - רכבת המכלים נכנסת אל בין השורות... הכול רגיל, כבימים ימימה. איך אפשר להעלות על הדעת, שזו העונה האחרונה של קטיף תפוחים בכפרנו, שבעוד שבוע-שבועיים יעלו הבודדוזהרים על 70 הדונמים האחרונים ויעקרו כל הבא ליד? את ה"גרנד" החמצמץ, המעולה להכנת apple-pie, את ה"דלישס" על שני זניו, הזהוב שטעמו סוכר והאדום שמראהו מרהיב, ואילו את ה"יונתן". איך נאמר כבר במקורותינו? "צר לי עליך יונתן - נעמת לי ואוד. צבעך כצבע היין המשובח וטעמך בסוף העונה כטעם גן-עדן. סך-הכול שולי קבוצות ועוד קבוצת "מכלסונים" עוסקות בקטיף שני של החלקה. זה כבר לא זה.

בערב מדברים:

"ראובן, איך אתה מרגיש?" ראובן מתרווח בכורסה, מושיט רגליים ארוכות ועונה: "אני עצוב, עצוב מאוד. עשרים וחמש שנה - יום יום. זאת לא רק עבודה. זה אורח-חיים. חייתי את העבודה. לא רק שמונה שעות. קיבלתי מזה סיפוק עצום." חיוך קטן עולה על שפתיו: "את יודעת, הקשר הראשון בין התפוח, כפר הנשיא וביני היה עוד במרסיי, בצרפת." "???" "אחותי מיכל כתבה לי שבדרך ארצה אביא כמה קילו תפוחים, כי אין בכפר הנשיא! - כשהגעתי ב-1956, כבר נשתלה "חלקה א'" - 50 דונם, ליד הזיתים של היום, תפוחי גרנד ומלכת רנטים, ותוך כמה שנים נתווספו חלקה ב' וג' של תפוחים; וגם חלקות של אגסים, אפרסקים, שזיפים. (מי מבני המשק זוכר דילול שזיפים ביד? זה היה עיסוק לילדים). בשלב זה נכנסתי אני למטע. בקיץ 1959 לא היתה עבודה במפעל. מקום עבודתי) ונתבקשתי לצאת למטע לחודשים - - - עבודתי הראשונה היתה זחילה בין עצי הזית, עם סיכה ארוכה ביד, לחפש אחר סס-הנמר. בשלב זה היינו מבררים את התפוחים בסככה קטנה ליד הכרם. בשנות השישים הראשונות ירדנו לעמק והגענו ל-550 דונם תפוחים. אז קטיף היה קטיף -

בשיא העונה היינו מגיעים ל-120 קוטפים (בל ילדים). חברים התגייסו לפני העבודה ובשעות אחרי הצהריים (זוכרים את גנואל קולין והפרסומת שלו?). היה הווי מיוחד של שירה בצבור, ובדיחות ושל צעירות ה"משגיחים": "לילה, חברים, גם למטה. LIFT UP THE SKIRTS.....". כמה בנוו היו מכינות ארוחת בוקר, והקבוצות היו מגיעות לצריף לאכול מטעמים כגון חלבה, חמאת בוטנים וממרח שוקולד.

"הגענו ליבולים שנתיים של 1,200 טון תפוחים. זהו יכול של 2½ טון לדונם. משקי ההר מקבלים פי שניים ופי שלוש. לא ינולנו להתחרות. גם כוח אדם מרוכז לקטיף כבר אין בנמצא. ולאט לאט עברנו לאב קדו ולכותנה.

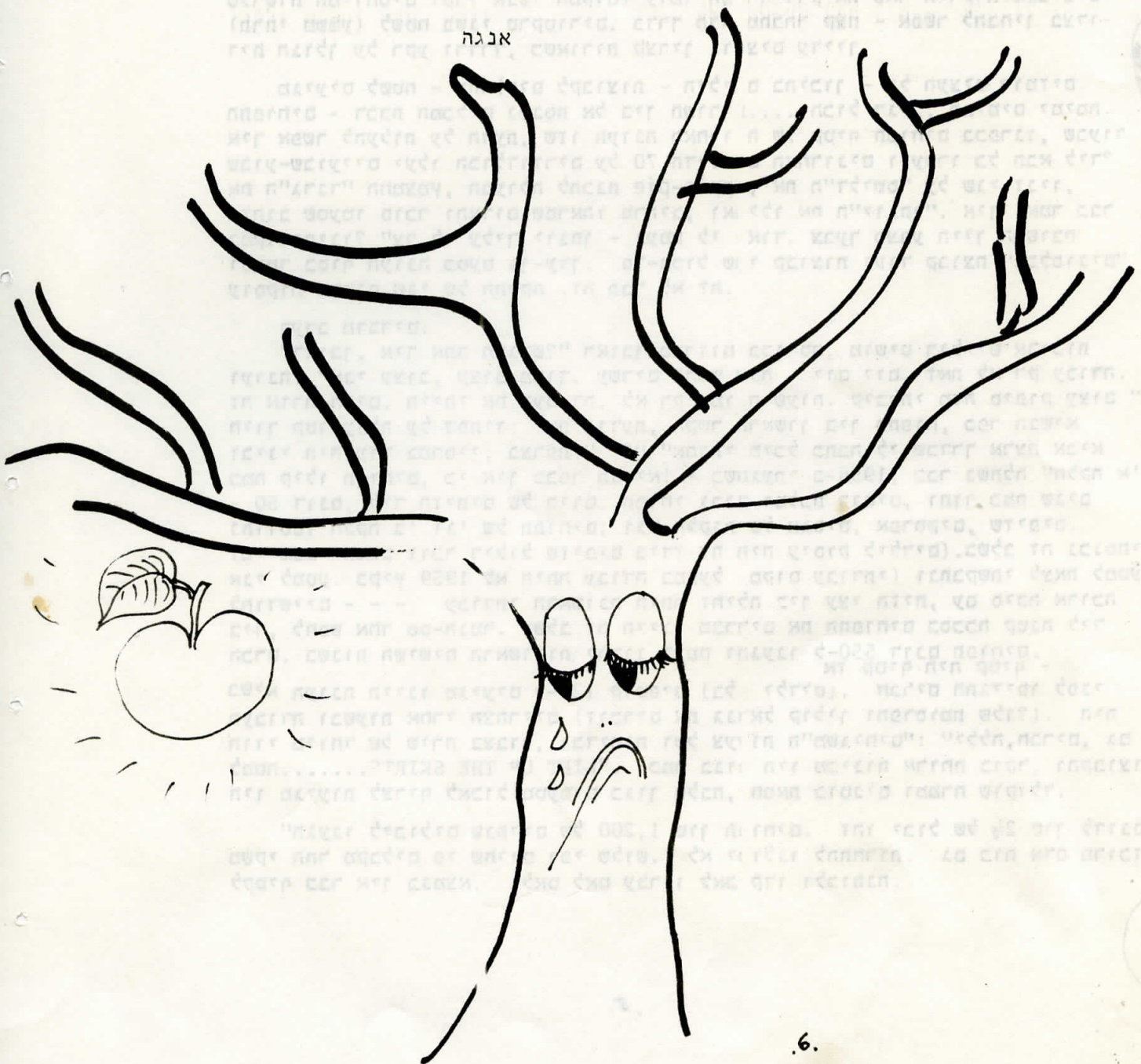
זוהר חסידות

"כן, השלמתי עם זה. אבל עברה עלי תקופה קשה עד שיכולתי לקבל שאין יותר מטע בשבילי. זהו ענף שקיים מאז שקיים וקבוצ. להסתכל על העמק בלי עצים זאת הרגשה שאי-אפשר לתאר. אבל עבדתי שנים רבות עם הרבה אנשים בפלאים. בארבע השנים האחרונות רכזתי את הענף, ובשבעיז הדונם האחרונים הגענו ליכולים של 4 טון ויותר לדונם!"

לא הוחלט אף פעם באספה על חסול החלקה האזורנה הזאת, וזהו לפי דעתו של ראובן זלזול קשה במוסד זה.

על המיכל האחרון בסוף העונה היו אומרים הקוטפים תמיד "למיכל הזה חכינו!" השנה יהיה קשה מאד להפרד ממנו.

אנגה

נוסטלגיה...

מי זוכר את שלום השמן? או את "המיואש" או, להבדיל אלף הבדלות, את מזל?!

האמת היא שבעצם פחות מ-50% מהחברה מסוגלים לזכור - כי היתר אפילו לא היו כאן אז! המדובר הוא בחניכים לשעבר של 3 חברות נוער, שהתחנכו במשק בשנות ה-50! הוחלט במזכירות לקיים במשק "יום הנוער" ולהזמין את החניכים לשעבר ומשפחותיהם למפגש נוסטלגי במשק, בשבת 13/10, חוה"מ סוכות.

כיום, כל ה"נוער" הזה הוא בשנות ה-40! חלק מהם עם בנים בצבא, וחלק אולי אפילו סבים וסבתות! ועם רובם, לא נפגשנו מעל 25 שנה!

לכן, מפגש זה באמת עשוי להיות נוסטלגי, ואני בודאי יכול להעיד על כך, לאחר שנסעתי השבוע לנתניה ופגשתי 2 מהחברה של צביקה (משנות 55-56), ושוחחתי טלפונית עם בת אחת מהחברה הראשונה (של ג'ק ג. ופנינה) - חברה שהורכבה ממש מילדי עולים חדשים - בשנות 51 - 52. כולם שמחו עד מאד על המפגש, ומצפים לו בקוצר רוח.

התכנית לאותה שבת תכלול:

שיחת היכרות במועדון

סיור במשק ובשדות

אחה"צ בבריכה

ארוחת ערב בח"א (לאורחים ולחברים שמעוניינים)

תכנית קצרה לסיום.

פרטים מדוייקים יופיעו בעוד מועד.

בסיכום, אין לי ספק שלאירוע זה יהיה עניין, - לא רק לקומץ המדריכים והמטפלות שעבדו עם הנערים, אלא גם לכלל החברים - כי אחרי הכל נערים אלה היוו ממש חלק מתולדות כפר הנשיא.

א ד י

נ.ב. חברים מתבקשים ככל האפשר לא להזמין אורחים לאותה שבת מפאת הצפיפות הצפויה (מצפים ל כ-200 משתתפים במפגש).

#####

הערת העורכת: על כנס זה נמסרו לי 2 כתבות, כפי שהקוראים יכולים להיווכח. לא יכולתי לזכור, מי מוכן לוותר על הפרסום...

התרנגולת ואני...

אני "נשוי" למשלוחי העופות בשמונה השנים האחרונות, אבל צר לי לומר, שהרומן ביני לבין התרנגולות מתקרב לסיומו, כאוניה הנסחפת לסלעים, והגירו-שין מתקרבים ובאים, אם לא תשתנה האווירה המוסרית האופפת "נישואים" אלה...

במה דברים אמורים? צר לי, שהמוסדות באשר הם שם אינם נוקטים צעדים, כדי לחסל או לרפא את מגיפת ההיעדרויות שעושה שמות בכל משלוח. המתנדבים מחליפים חדרים ו/או מצטערים שהמשיכו לישון, כיוון שהשעון שכח לצלצל, ועוד תירוצים כהנה וכהנה. מחלת היעדרות זו אפשר לרפא ע"י סיוע אדיב למתנדב המתחמק, לעלות על אוטובוס שיסיע אותו לראש-פינה. סוף פרק. פשוט מאוד!

ובאשר לחברי קיבוצנו הדוגלים באידיאלים ומאמינים בחקלאות יהודית, יש מספיק ועדות ותקנונים, שילמדו אותם את ההבדל בין מותר ואסור. עובדה היא שיש לנו אחוז מסויים של מתקשים לקום ושל עצלנים. בשביל אלה יש פיתרון פשוט: הם יהיו צוות נפרד במשלוח העופות ויצטרכו למלא מיכסה מסוימת של כלובים. זה יוריד את עומס ה"לא-יוצלחים" מגב העובדים האמיתיים.

ועצה אחת לעובדי הלול. אפשר לומר שהארגון והתפעול הולכים ומתייעלים, אם כי יש עוד מקום לשיפורים. אבל יש ליקויים באופן חלוקת התפקידים בליל המשלוח. אין בזה שום הגיון, שצעירים חסונים ובריאים יעסקו בספירת העופות שנכנסים לכלובים ואנשים שגילם כפול ו/או כנות צעירות, שבקושי סוחבות תרנגולת אחת, יעסקו בנשיאת העופות.

אני תקווה ש"ההנהלה" (מי זה? - המערכת), הגורמים השולטים בעשיה, היוע-צים למיניהם והעובדים הסוציאליים - ואין מחסור בכגון אלה - יתייחסו לתלונות אלו ויפעלו בהתאם.

אני מבקש "גט" ממשלוח עופות כינתיים והייתי רוצה לראות, האם הרומן ביני לבין התרנגולת (שטרם הגיעה לצלחת) יוכל להימשך.

הסתדרות הצופים העבריים בישראל

ההנהגה ומקומות לצופי תל-אביב-יפו

בית ילד עם נצופי ישראל

30.8.84

לכבוד
מזכירות קיבוץ
כפר הנשיא

עם סיום שליחותו של ששון מרקוסון בי"ג - מדריך שכבה
בהנהגת צופי ת"א-יפו, ברצוננו להביע את הערכתנו הרבה לפועלו.

ששון, כפי שוודאי נהיר לכם, נודע ביכולתו לקשור קשרי
רעות ועבודה עם הסובבים אותו, וביכולתו להבחין בין טוב
לרע, בין עיקר ותפל ובין אפשרי ובלתי-אפשרי - תכונות שאיפשרו
לו להצליח בעבודתו כמדריך שכבה בשבט "אביב" - מן השבטים
הגדולים בהנהגת צופי ת"א-יפו.

אנו יצאנו נשכרים עד מאוד מתקופת שליחותו של ששון. אנו
תקוה שששון התגבש והתפתח באופן אישי בתקופת שליחותו בתנועת
הצופים.

אשריכם שניחתם בבנים שכאלה!

בברכת הצופים

"חזק ואמץ"

הנהגת צופי תל-אביב-יפו

הסתדרות הצופים העבריים בישראל

בית פיליפס לצופי ישראל

המזכירות הארצית

לכבוד
מזכירות קיבוץ כפר הנשיא

עם סיום שליחותה של מרגלית סמברג במסגרת גרעין רעים
לרמת אליהו, ברצוננו להביע את הערכתנו הרבה לפועלה.

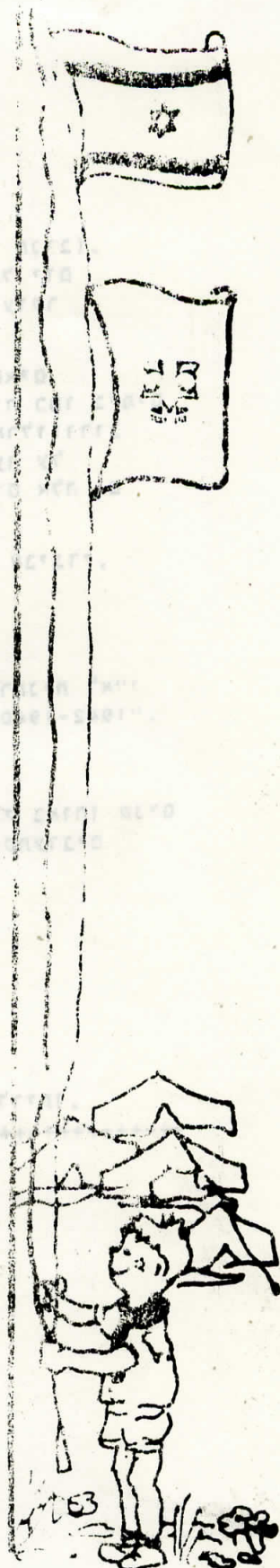
מרגלית - בזכות התמדתה ויכולת לעמוד בתסכולים ובקשיים
שנוצרו, הצליחה ליצור בשכונה פעילויות חדשות, הן בבי"ס
הן בבלוקים והן במועדונית, בה עבדה.

אנו תקווה שמרגלית הרחיבה אופקים בתקופת שליחותה בתנועה.

בברכת הצופים

"חזק ואמץ"

מרכז הדרכה

יד טבנקין
YAD TABENKIN

הננו שולחים לכם בזאת ספר חדש שהופיע בהוצאת יד-טבנקין:
חיים ארלוזורוב, עם חברה ומדינה; נושאים על ופרק, (העורך: אשר מניב).
על הוצאת קובץ חדש זה של דברי ארלוזורוב הוחלט לפני כשנה, לרגל יום
השנה החמישים להרצחו, ועל מנת לאפשר לקורא ב-זמננו להכיר את עושר
מחשבתו של ארלוזורוב ולא להסתפק בפולמוס הפו יטי על הרצח.

מבחר זה ממאמריו, מסותיו ושיריו של חיים ארל זורוב מתמקד בנושאים
המוסיפים לעמוד על סדר יומנו - אם כי בשינוי נסיבות - נזמן הזה כמו בימים
ההם. דווקא היום יש אקטואליות מדהימה ברבים דבריו הגותו של ארלוזורוב
בשאלות העם היהודי, הציונות, הסוציאליזם, הכ כלה והחברה מצביעה על
איטיותו הרב-גונית ויש בה כדי להעשיר את הדין הציבורי בנושאים אלה גם
בישראל של היום.

הספר כולל מבוא על ארלוזורוב, מחשבתו ודרכו, מאת הפרופ' שלמה אבינרי,
שנכתב במיוחד לקובץ זה.

מחיר הספר 1800 שקל לאחר הנחה של 30%.

עוד חוברת שיצאה לאור בהוצאת יד-טבנקין "נוכח איום הפלישה הגרמנית לא"י
בשנים 1940-1942".

מקורות ועדויות. ליקט והאיר - אורי ברנר,
ערכה - ארנה מקובר-קטלב.

החוברת עוסקת בויכוחים, בדעות ובמעשים שהתחוללו בשוב הישראלי באותו שנים
בנושא. כן מזכירה החוברת את הקמת הפלמ"ח, המזלקה הגרמנית והמסתערים
שהתחילו פעולתם באותה תקופה.

מחיר החוברת 900 שקלים.
את החוברת ניתן להשיג ב"יד-טבנקין", דואר - מח אפעל 52960.

בברכה,

הלל לויתן.

נר-ז יכרון

כ"ז באלול - חנן זהבי

ח' בתשרי - גב' רוז מסר

מי - מה - מתי ?

ריכוז ועדת הבריאות

יעל שפרונג מבקשת להבהיר,
שלאחר התפטרותה של נעמי
פורסטר מריכוז ועדת הברי-
אות, מרכזת עתה שושנה שרקי
בפועל את הוועדה, עד לבחירת
מרכז חדש.

שימדש נכון באיתורית ("ביפר") לאחות התורנית - מספר 7-21

חייג בטלפון קו פנימי (בחדר האוכל)
את המספר הנ"ל.
לאחר רגע של שקט יישמע זמזום ולאחריו
צפצוף. כאשר ייפסק הצפצוף - מסור את
ההודעה באיטיות וחזור עליה מספר
פעמים, כי יתכן שהאחות לא קלטה אותה
מייד.

מינה מבקשת לפרסם

מהמכבסה האזורית כותבים לנו:

לתשומת לב החברים המשתמשים בשירותי
המכבסה האזורית!

יש להודיע: מי חולה
איפה החולה
מה הבעיה
מי מוסר את ההודעה

נמסר ע"י המרפאה

ת ז כ ו ר ת א ח ר ו נ ה

אפשר להירשם ברשימת הציוד
של ועדת ריהוט ילדים רק עד
יום 29.9.84. שימו לב, הורים
של ילדי כיתות א - ב !

א) מגבות הנשלחות למכבסה לחות
או רטובות מעלות עובש, ולכן
נחלשות בכביסה ומתבלות מהר
יותר; כתוצאה מכך הן נקרעות.

ב) לאחר בדיקת נזקים הנגרמים במכבסה,
מכון הסיבים מעיר את תשומת לב הציבור
לכך, שישנם חברים רבים וכן קניינים
הקונים סחורה מטיב ירוד (או משילובי
טקסטיל שונים ולא מתאימים) וזה מהווה
גורם נכבד לנזקים בבגד.

אנא, פעלו בהתאם!

=====

כ פ ר פ א ל

קהילה שיקומית

לזכר לואי והרמן פולק

לכבוד

מזכירות קיבוץ כפר הנשיא

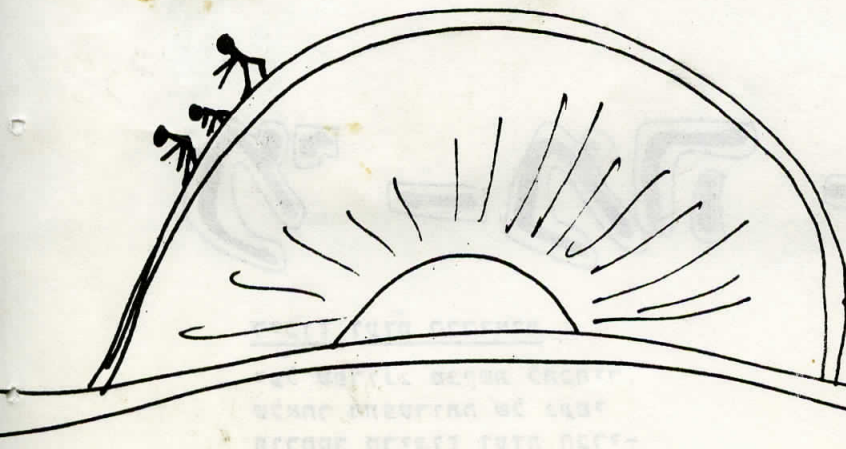
ברצוני להביע את תודתנו על האירוח הנאה והמהנה שנתתם לכת-שבע
ולמלוויה. כבכל שנה כך גם הפעם חזרה כת-שבע, ובצורת ההבעה שלה
הראתה לנו מה עשתה, היכן בילתה וגודל שמחתה.
תודות ליצחק פומש ולכולם שנתנו יד ותרמו מזמנם להנעים לכת-שבע
את זמנה בקיבוץ.

חן חן ובברכה

ארנה לוי

=====

חגי ישראל יום גשר

יום גשר הוא העתיק והוותיק בחגי עם ישראל. כבר בימי בית ראשון היה האכר העברי נושא עיניו, עם פרום השנה החדשה, אל הדקיע ונושא בלחש את תפילת הגשר: "תן טל ומטר ופסח ושבועות וראש השנה בעיתם, יומיים לפני או אחרי שבת". תפילה זכה וטהורה מעומק הלב, אחריה היה הקהל כולו פוצח בשיר "גשר גשר כוא ..."

על מהות הקשר לגשר, ניתן לעמוד גם על פי התנהגות השליטים הכובשים מרבית העריצים השתמשו בשיטח המקל והגשר לפיה - אם מילא העם את מיכסת מיסיו, זכה לימי-גשר בשכר. ולא - היכה המקל ויום הגשר נשלל.

האחרונים שניסו לפגוע בקדושת החג, היו הבריטים. ב-1946, ציווה הנציב המנדטורי לבטל את יום הגשר של אותה השנה. (פסח יצא כיום חמישי והישוב המאורגן ביקש לקדש את יום שישי כיום גשר קלסי). כתגובה על ביטול הגשר, פשט הפלמ"ח על המעברים בין א"י לשכנותיה ופוצצם. העובדים הערבים לא יכלו להגיע וממילא הפך היום ליום גשר. פעולה זו נכנסה להיסטוריה כ'ליל הגשרים' והשלטון הכין כי לא יוכל להתנכל לחגי ישראל.

עוד הוכחה לנכונותם של היהודים להילחם על קידוש הגשר. הוא סיפורו של קבוצת יהודים שנפלה בשבי היפנים ב-1943. הקבוצה ביקשה לחגוג את יום הגשר לפני שבועות של אותה שנה (שבועות של 1943 יצא כיום שני, אך היפנים סירבו). היהודים התקוממו. לא הלכו לעבודה ויצאו לפיקניה בגליל היפנים לכדום. היכום ועינום. אך המה לא ויתרו ולא עבדו באותו יום א' הסיפר נפוץ עד מהרה בעולם ואף זכה לתיעוד בסרט "הגשר על הנהר קוואי"

בימי הגשר שוכנת המלאכה כליל בין היהודים ואת מקומם תופסים, כרגיל הערבים והגויים. לכן נהוג גם לכנות את ימי הגשר הללו "גשר עבדאללה". "גשר אלנבי" ו"גשר בנות יעקב" על שם חלק מן הכנות היהודיות העובדות גם הן כיום קדוש זה.

/אפרים סידון

XX
XX

את "דברי הכפר" עשו: עפרה - עיטרה, אנגה הגיחה, רות גלעדי ערכה והדפיסה, בעזרתה של נעמי פ., שכפול וסיוך - וילי.

הערה: איננו מקבלים חומר בעילום שם ולפחות בפנינו צריך להזהרות. נפרסם את השיר הנחמד "מן המכבסה" בגליון הבא ונבקש את המשורר(ת) למסור לנו את שמו/שמה. הגליון הבא יופיע ביום ו' ערב יום כיפור.

נכחו: יעל ש', מכאל ד', יצחק ע', שוש ס', ג'וני פ'.
מוזמנים: קרול ב', אלק ק', זמי ב"צ, אביבה ג'.

1. בקשת מיכל עדר לנסיעה (מוזמנת: אביבה ג')

מיכל - שהיא בת מאומצת, בקשה לבקר את משפחתה בחו"ל במימונם. הבקשה אושרה תוך הדגשה, שעם שובה יש למסד את מעמדה כאן.

2. אימוץ דבי בקר (מוזמנת אביבה ג')

דבי תצא לשלושה חודשי אולפן "מרוה" שהוא בית-ספר לעברית במסגרת צבאית. אח"כ ככוונתה לנסוע לחו"ל ולחזור באביב, על מנת להתגייס לצה"ל. סוכם לאשר בינתיים את האימוץ לשלושת החודשים הקרובים. המשפחה המאמצת - משפ' אפטרות.

3. הצבעת נציגינו במרכז התק"ם

עם ביטול מחוזות מפלגת העבודה בקבוצי האחד, התעוררה בעיה של דרך הצבעת החברים, כאשר מדובר בנושאים מפלגתיים (להבדיל מחברתיים): מי נותן הנחיה - האסיפה או סניף המפלגה בקבוץ. הנושא לא סוכם וידון שנית בישיבה הבאה.

4. חדרי אמנים

המזכירות חזרה ודנה בקניית ביתן (2 חדרים) לאמניות - גילה ולילה. הוחלט לבצע את ההזמנה בעוד שבועיים ולהטיל על ו. הישוב לקבוע סופית את המיקום.

רשמה: יעל ש'.